

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — веднѣжъ: на 10 число всѣки мѣсецъ
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание:

Жената и Християнството. — Жени съ единъ английски университетъ. — Парво възпитание на дѣтето. — Биография на хероинята Жанна д'Аркъ. — Френциска школа по изучаване на естетиката. — Лизиното наследство. — Разли. — Мисли и изречения. — Книги и списания. — Корреспонденция. Обявления.

Жената и Християнството.

Неоспорима истина е, че жената има най-дѣятелно влияние възъ обществото, защото въ ржцѣтъ ѝ е възложена най-висшата сила на свѣта. Отъ положението, което заематъ женитѣ въ обществото, може сигурно да се сѣди и за общественното положение на единъ цѣлъ народъ; и както отпадъкътъ на женитѣ — е отпадъкъ на цѣлото общество, така и нейното възвишаване и облагородяване е тоже възвишаване и облагородяване на цѣлото общество. Жената въ старитѣ врѣмена се е считала като нищожно сѣщество, безъ никакви права — проста жертва на мъжевото себелюбие, гордостъ и своенравие.

Многоженството, което е сѣществувало у разнитѣ народности, изключая Гърцитѣ и Римлянитѣ, не само осквернявало жената и развляло, но още не допускало да получаватъ дѣцата нѣкакво си възпитание; но християнството, като възвишило жената, възвишило е, заедно съ неѣжъ, и прѣулишило цѣлото челоуѣчество.

Въ такова сѣрѣбно положение се е нахирала жената, когато взело да се распространива навсѣгдѣ всевишната Истина чрѣзъ Исусъ Христовото Евангелие, което, освѣниъ друго, давало още на жената нѣлна емансипация, подарявайки ней личната ѝ свобода; възвишавало е ѣжъ и облагородявало; а, заедно съ неѣжъ, разбира се, и цѣлото общество, чиято основа е домътъ.

У Християнскитѣ народности жената вече не е робиня на мъжа, който при всичко че пакъ управлява дома, по той счита вече съпругата си като своя равна другарка, която почита както почита и самага себе си и е готовъ да пожертвува и живота си заради неѣжъ. Евангелието е поста-

вило жената на подобаещето ней мѣсто въ дома, който вече е нейно царство; тя държи вече изцѣло въ рѣцѣтъ си вѣтрѣшното му управление, та никой не може да принесе въ него по-голѣми благости или пакъ да нанесе по-голѣми пакости. Тя събира всиѣща около домашното огнище и влияе, чрѣзъ благотворителността и благородиѣтъ си обноски най-ползотворно върху всиѣхитѣ членове на сѣмейството; съ погледа си само тя разрѣшава въпроситѣ имъ и въстановява пакъ реда и тишината. Когато тя отсъствува отъ дома, то тоя става отъратителенъ и изгубва всиѣщата си прѣлестъ, но щомъ се завърне -- всиѣщо въ него се въодушевява и освѣтява съ една небесна свѣтлина.

Колко сжъ злощастни домоветѣ въ които нѣма жена или пакъ тя не съзнава своето си прѣдзначение отъ Бога! тагъвато домъ все е изпъленъ съ непрѣжска сѣкрѣбъ и трѣвога.

Ако ненадѣйно съпругътъ или чедата се отклонѣтъ отъ правия пътъ, то жената веднага пакъ ги опѣтва, чрѣзъ своята си най-чувствителна свѣдѣсть и висшето морално достойнство, въпѣта на добродѣтелта. Тя е за домашнитѣ ѿ Провидѣнието, свѣтлината, радостта, утѣшеннето и сжшоцѣнното съкровище на щастнето имъ. Огъ нежъ, като домакиня, зависи, както благоденствието на съпруга ѿ, така и материално-моралния домашенъ прогресъ; — като майка, -- бѣдѣщото на обществото, което чрѣзъ нежъ, пменно, се забогатѣва съ добродѣтели, благодѣтели и доблестни граждани. Колко щастливи бихъ били обществата, ако жената все съзнаваше своето си висше прѣдзначение отъ Бога, и ако все си помѣшше за Господа, Бога и Спасителя нашего Исуса Христа, който е проповѣдвалъ главно за взаимната обичъ: *«Любите друг-друга»*, за да печернѣва отъ това сила и куражъ при точното изпълняване домашнитѣ си длѣжности!

Една абонатка на «Ж. Свѣтъ.»

Жени въ единъ английски университетъ.

Нюнхамската колегия, Кембриджъ.

Движението за висшето образование на женитѣ, сериозно се е започнало нѣщо прѣди тридесетъ до тридесетъ и петъ години и не било минутенъ капризъ; но вслѣдствие отъ идеи, които сж се развивали отъ началото на настоящето столѣтие. Но може положително да се каже, че движението е станало по-сериозно

прѣзъ 1848-та година, когато профессоръ Мавриций, спомогнатъ отъ Карлъ Кингсле и други, сполучилъ да пспроси височайше позволение, за да основе Царицѣната колегия въ Лондонъ.

По видимому, за цѣли двадесетъ години, то отново останало въ застои, макаръ че на дѣло тихо на-прѣдвало, защото всиѣхитѣ, които, като Иванъ Стюартъ Милъ, г-жа Браунингъ, Мариа Сомервилъ и Харнета Мартино, били заинтересувани въ висшето образование на жената, постоянноуважали да работѣтъ чрѣзъ своитѣ съчинения и приготвяли обществото за това, което послѣдвало.

Годината 1867 е забѣлѣжителна за женитѣ въ Англия. Нѣколко години наредъ прѣди тази, г-ца Емилиа Дависъ се старала да пспроси отъ Кембриджкия университетъ, да се допуснатъ до постѣпителнитѣ испити за момчета отъ дванадесетъ до осемнадесетъ години и дѣвойки на сжщата възраст, и учителкитѣ направили сѣжъ помежду си за подобренето на училищната метода. Нѣколко пъти се давали лекции на жени и опитътъ билъ сполучливъ. Работата била узрѣла и чакала само едно тласкване, за да трѣгне напредъ. Прѣзъ 1867-та година се образувалъ Сѣверно-Английския Свѣтъ, който прѣдирпелъ да уреди, да се дадѣтъ лекции за жени отъ самитѣ университетски професори, изъ всиѣхитѣ по-главни градове на Англия. Прѣзъ сжщата година Кембриджкия университетъ за пръвъ пътъ допусналъ официално дѣвойки до постѣпителнитѣ си испити. Не ще бѣде безъ интересъ да се спомѣне, че прѣзъ сжщата тази година Иванъ Стюартъ Милъ прѣдставилъ прѣдъ Парламента прошение за политическата равноправностъ на жената, подписано отъ 1499 жени.

Сѣверно-Английския Свѣтъ, освѣнъ гдѣто се погрижилъ за казанитѣ лекции, но още пспросилъ отъ Кембриджкия университетъ да отвори «внѣшъ курсъ» за жени прѣзъ 1868 година; а това дало по-късно прѣзъ сжщата година да се учреди една женска колегия въ Хитчинъ, подъ началството на г-ца Емилиа Дависъ, гдѣто чели лекции професори отъ Кембриджъ и Лондонъ. Това било началото на университетския животъ за женитѣ, защото на слѣдѣщата година — прѣди двадесетъ и шестъ години — избрала се комисиия отъ професори за да държи лекции на жени. Лекциитѣ били сполучливи и до толкози, щото отъ всѣкъждѣ изъ Англия дошли прошения отъ жени да се распорѣдѣтъ, та и тѣ да могатъ да дойдѣтъ и сподѣлятъ благото, поднесено само на нѣколкото.

Рѣшението, което послѣдвало отъ прошенията било да наемѣтъ една къща за да приематъ студентки. Управлението на заведеннето било дадено на г-ца Клоуфъ, която енергично работила за висшето образование на женитѣ. Съ това се положило основата на Нюнхамската колегия. Около това врѣме колегията въ Хитчинъ се прѣмѣстила въ Жиртонъ, близо до Кембриджъ, и станала извѣстна подъ име Жиртоновата колегия.

И тъй въ Кембриджкия университетъ има двѣ колегии за жени. Жиртоновата колегия е едно кра-

сво здание, съ широки помѣстия, надалече отъ града около шестъ километра; а Нюнхамската колежия е разположена на близо до самия градъ, само нѣколко минути на разстояние отъ аудиторниѣ и лабораторниѣ на университета.

Числото на студентитѣ толкози на бърже се увеличило въ Нюнхамъ, щото слѣдъ четире години врѣме (1875), Нюнхамското здание било съградено. Това е сегашното Вехто здание. Въ него началствувала за дълго врѣме г-ца Клоуфъ, сегашната началница на Нюнхамската колежия; но и това здание не могло да побере всичкитѣ студентки; за това прѣзъ 1880-та година съградено било Сиджвикското здание, гдѣто началствувала за нѣколко години г-жа Хенри Сиджвикъ, която била замѣстена прѣзъ 1882-та година отъ г-ца Елена Гладстонъ, дъщерята на великия държавенъ мжжъ. Прѣзъ 1888-та година трето здание било прибавено — Клоуфското — наречено въ честь на началницата, която го управлява.

Клоуфското и Сиджвикското здания сж наблизо и съединени помежду си съ проходъ. Вехтото здание лежи настрѣща имъ. Всѣко отъ тѣхъ си има своята трапезария, но Клоуфското има най-голѣмата и е твърдѣ украсена. Всѣко здание си има своята читалня и музикална стая. Въ вехтото здание се намира библиотеката на колежията, но дубликати се намиратъ и въ другитѣ. Наблизо до послѣдното здание се намира гимназійтъ и химическата лаборатория. Колежията си има пространни земи на около; тѣзи на Вехтото здание сж най-хубавитѣ и много се нравѣтъ на студенткитѣ, които на кой-да-е хубавъ лѣтенъ день чело-вѣкъ може да види, че едни се пежтъ на слънце, легнали по трѣвата и гледатъ тѣхни другарки да играйтъ на тенисъ; други сж се свили съ книга въ рѣка, подъ дебелата сѣпка на нѣкое кичесто дърво; трети се расхождатъ, уловени за рѣцѣ, подъ сѣнчеститѣ ален, или пакъ на групи сж насѣдали около масички и пийтъ чай.

Прѣзъ 1890 година имаше сто и четиридесетъ студентки.

Всичкитѣ студентки сж задължени да живѣйтъ въ колежията, освѣнъ, ако живѣйтъ при родителитѣ си или пакъ сж навършили вече тридесетъ години, но и въ такви случаи трѣбва да се иска особено позволение. Срѣдната възраст на студенткитѣ е около двадесетъ до двадесетъ и двѣ години; но има и помлади и по-стари отъ това. Никака дѣвойка се не приема, която не е навършила осемнадесетата си година.

Много хора има, които не могатъ да разберѣтъ условията на студентския животъ въ Нюнхамъ и Жиртонъ; нѣкои си въобразяватъ, че студенткитѣ сж съвършено свободни; други, напротивъ, че колежията е цѣлъ пансионъ — че студенткитѣ не могатъ да излизатъ, безъ позволение; иматъ извѣстни обязанности да изпълняватъ и сж постоянно подъ надзора на нѣкого. Истината, обаче, не е ни едното, ни другото. Дѣйствително, студенткитѣ иматъ голѣма свобода, но пакъ има правила, които трѣбва да се пазѣтъ.

Ето нѣколко отъ ограниченията имъ: лѣтъ вра-

тата на колежията се затварятъ въ 8 часа вечеръ, зимѣ — на 6-часа; ако има студентки, които желѣйтъ да излѣзѣтъ слѣдъ тѣзи часове, тѣ сж задължени да се обаждѣтъ; но и тогава сж задължени да се върнатъ въ 11-часа, освѣнъ ако иматъ особено разрѣшение да стоѣтъ до по-късно. Студенткитѣ сж обязани да не отсъствуватъ отъ лекциитѣ.

Вънъ отъ тѣзи часове, тѣ сж свободни да отиватъ, гдѣто искатъ; но ако отидѣтъ по вода съ лодка или да ѣздѣтъ на конь, трѣбва да си търсѣтъ шаперонка (водачка — жена по-стара и въобще омжжена). Прѣзъ пролѣтъта и лѣтото, студенткитѣ често пъти отиватъ съ лодки по рѣката. Не е необикновено нѣщо, да се съберѣтъ по нѣколко въ една лодка и да слѣзѣтъ надолу по рѣката и да излѣзѣтъ до нѣкоя къща или кафе, гдѣто си наръчватъ чай.

(Слѣдъ).

Първо възпитание на дѣтето.

Естествено възпитание на дѣтето трѣбва да привлѣча вниманието и грижитъ както на хигиенолози така и на философи, политиканти и моралисти, защото то е единъ най-важенъ въпросъ.

Кърменето съ млѣко и заиването на дѣтето съ пелени, сж двѣ нѣща необходими, които съставляватъ първитѣ елементи на нарицаемото обикновено: *възпитание*.

Gadet de Cassicourt казва слѣдуищата голѣма истина, която обаче не само публѣката, но и самитѣ доктори често прѣнебрѣгватъ: *«Млѣкото на жената е включително най-сгоднати храна за отрочето по не прѣзъ първата година на живота му, и вслѣдъ отклонение отъ туй начало може да нанесе голѣми опасности и загуби»*. Ние сподѣляме туй мнѣние, защото въ дѣйствителностъ смилателнитѣ органи на дѣтето могатъ да смилатъ само женското млѣко, а животното, (кравешкото, козето, магарешкото) чийто съставъ е съвсѣмъ различенъ — не могатъ. Мжчносмилането, възпалението на стомаха и пр. съсипителни случаи, що причиняватъ смъртоносни болѣсти, явяватъ се у дѣтето вслѣдствие искусственното му кърмене съ чуждо млѣко.

На дѣтето често се дава да кърми искусственно прѣсно, невъзвръно кравешко млѣко, защото се мисли, че само таковото млѣко е сгодно за дѣтскитѣ смилателни органи; но ние ви съвѣтваме да отбѣгвате и никакъ да не употребявате такова невъзвръно млѣко, защото то прѣдава на дѣтето заразителни бактерии.

Майката чрѣзъ редовното и грижливото кърмене чедото си съ собственото си млѣко, заспва всѣчески всичкитѣ системи на тѣлото му, (нервна, костна, кръвна и пр.) което, обаче, тя, трѣбва да внимава, да не го обезобразява пакъ, отъ друга страна, чрѣзъ нѣтѣсни пелени и поеси, които освѣнъ друго не му позволяватъ и да диша свободно.

Отрочетата трѣбва да сж най-свободни, само трѣбва да се внимава да не се простудѣтъ ненадѣино; тѣ

трѣбва да се движатъ свободно, когато и позѣтъ имъ се засплатъ и вървѣнето се почва по-скоро и естествено. Мпозина, когато дѣтенцето имъ захване да стоп на краката си, снабдяватъ го съ разни орджия, съ цѣль да улеснятъ стоенето и вървѣнето имъ; но тия орджия сж опасни, защото повече помагатъ за искривѣнето на долнитѣ членове, та нужно е да се отхвърлятъ и се отстраняватъ съвсѣмъ.

Дѣтето, както е всѣкому извѣстно, все се стрѣмн да стои право, да върви и да дѣйствува тогива чедо любивата майка или прилѣжната възпитателка, трѣбва да не отвлича очитѣ си отъ него, за да поправа и неправа позѣтъ му, които, въ тая нѣжна възраст, се лесно искривяватъ и обезобразяватъ

Мария Невѣ.

Биография

на хероинята Жанна д'Аркъ.

Франция, която въ днешне врѣме е една най-про странна, богата и силна държава, била, по едно, отдавна минжло врѣме, толкова малка, што нѣкой можель би да ѣхъ прѣкара отъ една ѣ край до другия въ единъ день включително — чрѣзъ каруца, а въ единъ часъ — чрѣзъ желѣзницата; тогива необработенитѣ ѣ полета били пълни съ вълчи глутници, селата ѣ — незаселени, а столицата ѣ, която въ день днешень е пѣрвостепенния европейски столичень градъ, била съвсѣмъ безжизненна и бездвижна.

Разни народности често нахлували въ страната и съвършенно ѣхъ опустошавали, та жителитѣ ѣ били все гладни, уплашени, а иманнето имъ — разграбено, опустошено, унищожено. Царьтъ ѣ Карлъ VII-ѣ, който все прѣкарвалъ врѣмето си въ развлечения и веселби, никакъ не се мжчель за отечеството си та Англичанетѣ, които тогива нападнали Франция, сж го присмивали. Само Орлеанскитѣ войници прославили най-много отечеството си, като се биели най-храбро, за да не би градътъ имъ падне въ ржцѣтъ на неприятелитѣ. Англичанетѣ така звѣрски убивали, мжже и жени, старци и дѣца, штоо всѣки французинъ вече чувствувалъ ужаса на слѣдъ кратко врѣме паданнето на цѣлото отечество въ ржцѣтъ на неприятелитѣ. Но Богъ не допуснжлъ да стане това: едно, около десетгодишне овчарско момиче, на име Жанна д'Аркъ дойде, та спаси не само града Орлеанъ, но и цѣлата Франция.

Тая мома е била най-добродушна, сладкодумна, благочестива, нѣжна, чувствителна и е живѣла въ едно село до самитѣ поли на Возгийскитѣ планини. Често тя е слушала да разказватъ за злочестинитѣ, дѣто тѣрпѣли злостастинитѣ ѣ сънародници и чувствувала ужасъ и отврѣщепие противъ нападателитѣ, шо съсипвали така немилостиво французката страна.

Въ единъ пролѣтенъ день малката овчарка седѣла най-близо до селскитѣ гробища, на едно богато пасбище, гдѣто стадото ѣ пасѣло, и бѣше втрѣнчила просълзенитѣ си очи на църквицата, шо била тамъ

отсрѣща ѣ, мислейки за злочестинитѣ, които сполетѣхъ отечеството ѣ. Въ сжщото това врѣме, гробарьтъ отварялъ единъ гробъ, въ който щѣли да заровѣжтъ една жертва на глада, за която и церковната камбана се биела най-жално, а послѣднитѣ слънчеви лжчи освѣтявали съ една магическа свѣтлина прозорцитѣ на църквицата. На Жанна, трогнжта отъ всичката тази меланхолия, присторило ѣ се, че чула единъ необикновенъ небесень гласъ, който ѣ казалъ чисто: „Побързай да спомошешъ своему царю! Побързай да спасишъ отечеството си!“

Зачудената и смаена мома станжала веднага, прибрала стадото си и се завърнжала у дома си, при родителитѣ си, за да забрави сънищата си, тѣй като никакъ не можела да повѣрва, че Богъ ще възложн ней, на бѣдна и страхлива селенка, не смѣжща да излѣзе вѣнъ отъ селото си, дѣлото за спасение на отечеството ѣ. Но, понеже гласътъ все се чувалъ и ѣхъ подбуждалъ да пзвѣрши, каквото е чула, то тя, като не можела вече да тѣрпи, отиравила «сбогомъ» на селото, родителитѣ, приятелитѣ си, па отишла да се прѣдстави прѣдъ Французкия царъ. Не можете си въобрази, какви и колко присмивки и поругания ѣ се нанесли отъ хората, догдѣто да се удостои съ честята да се прѣдстави прѣдъ царя и ѣ се възложн наконечъ командуваннето на войската, съ която прѣдпрнела да защити Орлеанъ.

Но ето вече тя побѣждава до кракъ и гони Англичанетѣ, та влиза тържественно вжтрѣ въ града, когато народътъ, чийто животъ и независимостъ сж вѣнъ отъ опасностъ, посрѣща ѣхъ съ ентузизмъ, благословения и непрѣжжени урра!! Жанна одържала и много още побѣди, догдѣто отстранила съвсѣмъ англичанетѣ отъ Французката страна, страдаща така, вслѣдствие немарливостята на царя ѣ.

Всѣки вече отива съ душевна радостъ и сѣрдечна надежда на великото публично тържество и празникъ, които се приготвяватъ: «Мирополчаннето на Френския царъ». Въ тоя празникъ прѣжтествува и Жанна, държеща въ ржката си знамето. Слѣдъ свѣршваннето на тържеството, тя желае да ѣ се допусне отъ царя Карла да се завърне въ селото, при родителитѣ си; но това не ѣ се допуска, а въ една послѣдня битка противъ Бурбонцитѣ, тя се наранява, заробява се и се продава на Англичанетѣ.

До тукъ тя е била героиня, сега ще бжде и мжченица и пакъ, както и въ пѣрвия случай, ние ще се всѣхитимъ отъ неѣхъ:

Деньтъ е джждовень, небето — облачно и гжста мжгла се распространява на всѣкждѣ; цѣлия народъ, съ расколебанъ вѣрвежъ, бѣрза да завземе мѣстото си въ площадята, посрѣдъ която има единъ кунъ дърва, около който пазѣжтъ войници, които се обхващатъ отъ ужасъ, като чуѣжтъ само името Жана д'Аркъ, която е едва дваисегодинния и слѣдъ малко ще ѣхъ изгорѣжтъ жива. Бѣдната мома пристига слѣдъ малко на мѣстото, но не трѣпери, нито се бои, но само плаче, мислейки за родителитѣ си и приятелитѣ си! послѣ като обѣр-

ща погледа си къмъ мѣстото, дѣто стоелъ Френския царь, който толкова немилостиво и прѣдателски ѣх напущалъ въ ржцѣтъ на неприятелитѣ, въскачва се върху купа отъ дървата, моли Бога и тихо, засмивайки се, очаква смрътъта.

Пламъцитѣ вече отъ всѣкъдѣ сж ѣх заобиколили и издхнхла съ най-ужасни болки. Последнитѣ ѣ думи сж билл: «*Боже мой Иисусе Христѣ!*» Войницитѣ и народътъ бѣгатъ вече заплашени за извършеното прѣстѣпление. Слѣдъ малко всичко се изгубило, но злодѣяннето на Англичанетѣ и непризнателността на царя во вѣки вѣковъ ще живѣйтъ за проклинанне отъ всѣкого.

Французка школа по изучаване на естетиката?

Диккенсъ разказва за една франц. учителка, която карала своитѣ възпитаници да повторѣтъ всѣки день по нѣколко пѣти, бърже, едно слѣдъ друго: «*grunes prisme, potatoes.*» Тѣзи думи трѣбва да се произнасятъ съ полу-отворени уста; съ затворени или съ съвсѣмъ отворени уста, тѣ не могатъ да се изречятъ. — Съ бързото движение на устнитѣ, лицето приема едно особено живо-изражение. И по този начинъ е успѣла учителката, щото нѣжнитѣ устица на възпитаницитѣ да си усвоѣтъ прѣлестно, живо изражение.

Друга една даровита парижанка — мадамъ Алберти увѣчала още съ по-голѣмъ успѣхъ своитѣ трудове: тази дама отворила «училище на хубостѣта» т. е. единъ институтъ, гдѣто млади дами, ако сж тѣ грозни, приучватъ се да бждѣтъ приятни и хубавки; а ако ли сж естествено «хубавички», да се прѣобразуватъ на «хубавици!»

Въ другъ, отдѣленъ курсъ се упражнява «окото» въ миловидни погледи, т. е. тукъ дамитѣ изучаватъ какъ да придадѣтъ на погледитѣ си нѣжно и, въобще, най-привлѣкателно изражение.

Нѣкъ другъ единъ курсъ има за «носа;» тукъ възпитаницитѣ изучаватъ една особена вибрация на поздритѣ; а още единъ курсъ, въ който си усвояватъ единъ нѣжен и изразителни движения на устнитѣ, като тѣзи, които е прѣдавала възпитателката на Диккенсъ.

Слѣдъ свършването на тѣзи отдѣлни естетически курсове, възпитаницитѣ постѣпватъ въ «ensemble-cours», дѣто тѣзи отдѣлни искусни упражнения и изражения се сливатъ въ едно цѣло, т. е. тукъ тѣ вслѣки едно врѣменно се прѣдставляватъ, за да си усвои лицето на една или друга дама красиво, плѣнително — миловидно изражение.

Най-сетнѣ дохожда и курсътъ на «стойката.» На М-не Алберти е толкосъ прѣ сърдце тѣлесната красота на възпитаницитѣ, щото тя, даже и когато лежатъ, т. е. между сѣня, имъ внушава за плѣнителната гледка на «естетическа поза» за да не лежатъ, споредъ неѣх, като пжнове!

Блазѣ ви, господа, — които ще вземете жени отъ школата на мадамъ Алберти!

Отъ многото «естетика» тѣ ще забравѣтъ и васъ, и дѣцата си, и другитѣ свои длѣжности.

Отъ Лада.

Лизиното Наслѣдство.

I.

— Запри се малко, Луизо; погледни каква картина. И г-нъ Мелвилъ, като си допрѣ ржката до вратата, запри се, прѣди да влѣзе въ стаята.

Свѣтливий огънь гонѣше Поемврийската мрачностъ, хвърляше една приятна свѣтлина на червенитѣ стѣпи, забавляваше бѣлото котенце и освѣтляваше тъмнитѣ кждри на едно малко момиче, облѣчено въ бѣли дрехи, което стоеше на дебелия килимъ и държеше въ малкитѣ си ржцѣ една вехта кафява цигулка.

— Роберте, не си играй! Пѣмаме врѣме за губение. Лизо, ние сме дошли да видимъ твоето ново съкровище, каза г-жа Мелвилъ, като пристѣпаше да срѣщне дѣтето.

— О мамо, то е хубостъ!

— Може би, каза г-жата засмѣна. Азъ твърдѣ не разбирамъ отъ такива работи.

— Това бѣше най-любимото притежание (цигулката) на твоя чичо! за това ти трѣбва много да ѣх пазнѣшъ.

— Разбѣра се, че ще ѣх пазѣж! каза весело Лиза. Но, тате, не мислишъ ли, че е било мѣчно на чича, като е отишълъ на небето безъ неѣх?

— Не, любезна, не вѣрвамъ. Той само се страхуваше да не би да се прати на нѣкого, който нѣма да се грижи за неѣх. Ти бѣше неговата галена малка приятелка, любезна, за това той желаше да бжде твоя. Луизо, ние трѣбва да помолимъ професоръ Диксънъ, да ни намѣри добъръ учителъ. Лизината душа е тѣй музикална, както бѣше и чичовата ѣ.

— Какъ философствувашъ за това дѣте! Когато бѣхъ на нейнитѣ години, азъ не знаехъ, че има въ мой съставъ такова нѣщо, като душа!

— Не вѣрвамъ да е била пзнамѣрена още, отговори той, като гледаше жена си студено.

— Благодарѣ ти, Роберте! Азъ пмамъ съвѣсть достатѣчна да разберѣ, че отъ всѣки страни наследства, оставени отъ богати роднини, това е най-странното. Това бѣше голѣма глупостъ на чича Павла, гдѣто остави всѣкото си богатство на болницата, а вехтата счупена цигулка — на единственното си роднинче.

Малкото момиче ги гледаше съ очудване. Защо бѣхъ и двамата тѣй студени и нечувствителни, всрѣдъ голѣмата ѣ радостъ?

Тя взе лжка въ ржка, като се страхуваше да не обърне тѣхното внимание на това; но г-нъ Мелвилъ го взе отъ ржката ѣ и тихо го допрѣ ѣ жипитѣ.

— Добрѣ, Лизо, хайде да прѣспимъ цигулката. Но какво е това? Каза той, като съгледа една розова книжка между лѣскавитѣ жипи въ малката кутия. А, една бѣлѣжка отъ чича Павла. Слушай, любезна! Той казва — «любезна моя малка племеннице — Като ти оставямъ тази цигулка, азъ ти оставямъ най-сѣжното и най-рѣдкото притежание, което пмамъ на свѣта. Богатство и любовъ може би да пѣмашъ, но радостъ и веселне ще пмашъ постоянно, ако запазнѣшъ своята цигулка.» Пазн бѣлѣжката, Лизо. Ти може би да осѣще-

ствини истината, която тя съдържа! Лека-нощъ, любезна; ние отиваме на гости, а ти ще спишъ и сънувашъ, кога се върнемъ.

Тѣ пристѣпихъ и нѣжно ѣхъ цѣлувахъ; но дѣтето не захте да забѣлѣжи саркастическата усмивка на майчината устна; и когато тѣ излѣзохъ, тя пристѣпи къмъ прозореца и погледнѣ вънъ въ тъмнината. Тогава, като скръсти малкитѣ си раѣ, жално извика — «О мамо! Само да ме обичаше колкото тате ма обича! О, защо, защо умрѣ Берта?»

* *

Той стоеше прѣдъ едно огледало, като разглеждаше тъмното си лице съ необикновенъ интересъ.

— Е, нѣма нищо тукъ, съ което да се гордѣхъ, той каза бързо; удари лицето си и почна да се разохожда пѣзъ стаята.

Той бѣше много мѣжественъ, безъ съмнѣние — ржесъ, широки плещи и глава доста голѣма; но найчудното бѣше, гдѣто косата му бѣше много остра, носътъ му неправиленъ и голѣмитѣ му сиви очи трѣбваше да скрижатъ хубостта си, задъ единъ чифтъ очила.

Ако бѣше той обикновенно сѣщество, неговото лице не щѣше толкозъ да го смущава, но той бѣше необикновенъ. Той бѣше младъ човекъ съ душа, самосъзнателенъ, много чувствителенъ и много живъ — съ една дума, музикантъ.

Малкий Шотландски градецъ, въ който той живѣеше, гордѣше се съ него. Откакто бѣше отишълъ тамъ, шестнадесетгодишне сираче, а сега на двадесетъ, той бѣше въодушевленъ на всѣки балъ и свадба. Той бѣше и прѣподавателъ въ общото училище, безъ да говоримъ за класа, на който прѣдаваше уроци по цигулка, два пѣти въ седмицата. Мало и голѣмо го познаваше подъ името, «младий Ралфъ вполонистъ.» Но градътъ скоро щѣше да го изгуби.

Професоръ Диксънъ, една отъ звѣздитѣ въ музикалния свѣтъ, бѣше забравилъ почти всички въ града, и бѣше принуденъ да пошува въ «Royal Hotel.»

— Има ли нѣщо интересно тукъ за гледане? той попита слугата.

— Да, господине, младий г-нъ Ралфъ ще свари на цигулка тази вечеръ, въ голѣмата зала.

— Тогазъ, кажи ми кога да отидѣ, попита професорътъ, като се позамисли и приготи да се възползува отъ случая, догдѣто бѣше тамъ.

Ако сѣдимъ отъ критикитѣ на публиката, свиренето на Ернеста Ралфъ сѣщата опази вечеръ, трѣбва да е било едно отъ небивалитѣ. Нѣкои казвахъ, «диволътъ му помага;» други, че «той ги правѣше да станжтъ перевозни;» но всички забѣлѣжихъ, че много странно бѣше, гдѣто видѣхъ единъ старъ господинъ, въ черни дрехи, станжалъ отъ мѣстото си и високо пзвика, «този е господинътъ! Азъ го познахъ!»

Слѣдуищата вечеръ, когато училището се затвори и Ернестъ Ралфъ говорѣше съ хазийката си, малкото момиче, бързо влѣзе въ стаята и безъ извинение извика, «Г-жа Томсънъ! Г-нъ Ралфъ! единъ господинъ жѣлае да се срѣдне съ васъ. Той е сѣщия г-нъ, който бѣше снощи въ галерията.»

Г-нъ Ралфъ скокна съ една тиха усмивка и излѣзе да покани госта въ стаята си. Какво се случи тамъ, никой не знаеше, но слѣдъ свѣжданieto, когато гостътъ си бѣше отишълъ, Ернестъ Ралфъ се върна при хазийката си, и като колѣнич прѣдъ неѣ, той въздъхна и каза: «О, Auntie! азъ отивамъ въ Лондонъ да бѣдѣ музикантъ!»

Когато бѣше душевно развлнуванъ, Ернестъ Ралфъ всѣкога говорѣше по Шотландски, и наричаше своята хазийка «Auntie,» (Лѣлио). Само тя знаеше неговитѣ слабости.

Но да се повърнемъ въ малката стая, кждѣто найпърво се запознахме съ него.

Съжаленията относително немускалния видъ на лицето му, бѣхъ извънредни. Той съгледа постскрипта на едно писмо току що пристигнало отъ професоръ Диксънъ, който казва, «За да прѣкратишъ монотонията на твоитѣ прѣподавания въ академията, азъ съмъ приготвилъ една ученичка за тебе. Името ѣ Лиза Мелвилъ, и тя е една отъ монитѣ най-любими малки приятелки.»

— Вѣрвамъ, че това дѣте нѣма да ме нарече много грозенъ, шпнише си той.

На слѣдуищия день, Ернестъ бѣше на пѣтъ за Лондонъ, и г-жа Томсънъ обикаляше цѣлъ день стаята, съ добри възпоминания за доброто момче.

II

Тя си играеше съ дървеното си конче пѣрвата вечеръ, когато той пристигна, и когато баща ѣ каза, «Ето учителътъ ти по цигулка, Лизо,» тогава тя почувствува неговото присѣтствие.

Тогазъ тя леко скокна и пристѣпи да се ржувашъ такъвъ интересъ, щото сѣрдцето на младия Шотландецъ се плѣни.

Цигулката се пзвади отъ джбовата кутия, и г-нъ Мелвилъ ги остави двама.

— Ще посвирите ли нѣщо? хитро попита тя.

Той взе хубавия вехтъ инструментъ, и изсвири най-чувствителната отъ Шотландскитѣ арши. «Auld Robin Gray,» и когато той тѣй чудесно свирѣше, той инстинктивно забѣлѣзваше малкатабѣла фигура, облежната на кончето, като се лѣскахъ голѣмитѣ ѣ тъмни очи, и нейнитѣ пълни сладки устни като трѣперѣхъ въ най-дълбока симпатия.

Когато пѣрвий урокъ се свърши, и Лиза знаеше какъ да държи цигулката, тя каза, «колко ще се притѣснѣ, догдѣто дойдете пакъ!»

Слѣдъ опази вечеръ, тя всѣкога се притѣсняваше за неговото дохаждане, и често го посрѣщаше на стѣлбата съ малката ржка, протегната да отведе нейния «любезенъ уморенъ учителъ,» въ стаята.

Нейната стая се обѣри въ рай за Ернеста. Уморенъ прѣзъ цѣлия день и самъ въ града безъ роднини, той се отбиваше въ улицата и влизаше у Мелвилеви съ приятната привилегия на единъ приятелъ.

Цигулката всѣкога лежеше на масата, като че въздишаше за свирня, и Лиза всѣкога се намираше тамъ, съ сѣщия доволенъ погледъ; и нейната бавачка,

която седѣше на единъ низкъ столъ, бѣше даже готова да остави пева си, когато душевно-побѣдителната музика ечеше въ стаята.

Случваше се, когато бавачката отсъствуваше и цигулката се оставяше на покой; тогава Ернестъ сѣдаше на низкия столъ, а малкото момиче до краката му.

Тогава той бѣше расположенъ да говори, като пророкуваше за славно бъдеще, когато той щѣше да бѣде на върха на своята слава.

Той галѣше малката главичка съ голѣмнитѣ си ржцѣ и казваше въ заключение: «каквото и да се случи, азъ никога нѣма да забравя моята малка Лиза.»

Колкого се минувахъ годинитѣ, толкозъ младия шотландецъ напредваше въ свиренето. Той скоро станя майсторъ и се явяваше на много музикални празненства, подъ покровителството на неговия водителъ, професора.

Въ къщата на Мелвилъ той бѣше нуждната прибавка.

Въ сезона на музикалнитѣ вечеринки г-нъ Ралфъ веселѣше гоститѣ.

Лиза порасна и уроцитѣ все продължаваха. Г-нъ Ралфъ, очевидно имаше горѣщо желание да ѝ направи виолонистка, и какво по-добро развлѣчение има за едно момиче, което не се сношава съ други момичета; което толкозъ се обичаше отъ баща си, щото не можеше да се даде въ пансионъ, и което не бѣше толкозъ голѣмо да интересува майка си.

— Чакай догдѣто порасне, казваше майката. Тогава г-нъ Ралфъ ще го напусне и Лизинѣтъ дѣтински животъ ще бѣде нѣщо минжло.

Подъкогажъ тя бѣше поканена отъ гоститѣ, да посвири нѣщо, и тогава г-жа Мелвилъ бѣше принудена да псовѣдва, че Лиза дѣйствително бѣше привлѣкателна — нейната права фигура, бѣлитѣ ѝ прѣсти, грациозно допрѣни ѝ цигулката и кждравата ѝ коса, очарователно увиснжла надъ инструмента.

И глупавата майка градѣше въздушни кули за прѣкрасната си дѣщеря, когато наивната Лиза живѣеше въ своя малѣтъ приятелъ свѣтъ, съ никакви мисли задъ цигулката си, послѣдний вѣчно — памятежъ концертъ, на който г-нъ Ралфъ ѝ заведе, и хубавата нова фотографя на Madame Neruda, която баща ѝ току-що бѣ подарилъ.

Но внезапно, вслѣхо дойде до единъ край. Единъ день г-нъ Ралфъ тичаше изъ коридора и като вихрушка влѣзе въ стаята, съ лицето оживлено и весело.

— Отивамъ въ Лайпцигъ, Лизо! Прѣскачехъ първото стѣнало на стѣлбата! Урра!

Той се позапрѣ малко, отиде при пияното и посвири единъ кжес воененъ маршъ; най-послѣ скокна, хваня Лизинитѣ ржцѣ и ги расклати отъ радость.

— Нѣма ли да кажешъ нѣщо? попита ѝ той.

— Извинѣте ма, отговори тя. Азъ трѣбваше да ви честитяж. Много се радвамъ гдѣто отивате, г-нъ Ралфъ; само че това ще направи такава резлика!

Той пуся малкитѣ ржцѣ и пристѣпи по-нататѣжъ въ стаята. За него Лайпцигъ значеше: най-голѣма свобода. Той сега е началникъ на искусството, което тол-

козъ обичаше и ще живѣе спокойно отъ плода на своя трудъ. Той дѣте прѣскачилъ, както каза по-горѣ, първото стѣнало на стѣлбата и сега му се виждаше сравнително лесно да искочи на върха.

— Мож ли ѝ писа какъ отивамъ, каза тя, и ще ли расправите за хубавия новъ животъ, който ще заживѣете тамъ?

— Разбира се, че ще си пишемъ. Но чакай, азъ трѣбва да попитамъ майка ти за това! Да отидемъ ли сега да ѝ попитаеме?

Г-жа Мелвилъ седѣше между копринѣни възглавници и се занимаваше съ хубаво ржководѣне.

— А, заповѣдай, г-нъ Ралфъ! ти каза засмѣно. Приятно ми е за твоето щастие. Моляж, седни и ми расправи за това. Много мжчно ще бѣде на Лиза. Ти си билъ тѣй добъръ къмъ неѝ.

— Никакъ не, госпожо. Вие сте били тѣй добри къмъ мене, щото менѣ ще ми бѣде мжчно да се раздѣляж съ Лиза; но ние се наговаряхме да си пишемъ, за да знаѝж какъ ще отива въ музиката. Позволявате ли, госпожо?

Той говори много откровенно, но се изсѣгваше особена дързость, догдѣ свърши прѣдложенето си, когато издигнатитѣ вѣжди и усмивката на госпожата, не означаваша позволение.

— И тѣй ти дѣйствително мислишъ, че Лиза ще продължава музиката, ти каза; какъ г-нъ Ралфъ, азъ мисляж вече да ѝ остави. Тя много се мжчи съ неѝ и виждамъ, че тя нѣма да бѣде нейната професия. Г-нъ Ралфъ, радвамъ се—че ще отидете. За мене ще бѣде по-лесно да въснѣтавамъ Лиза. Слѣдъ двѣ години, тя ще бѣде на осемнадесетъ години. Тогава азъ ще ѝ прѣдставяж въ обществото. Между това тя ще изучава себе си, а не музиката. Не ще има нищо въ това за да интересува вашата корреспонденция.

— О, г-жо Мелвилъ! Каквото и да се случи, азъ всекога ще се интересувамъ за Лиза.

(Слѣдва).

Разни.

*** Арменцитѣ въ Америка.** — Олз пристѣпѣлиятъ въ Нью-Йоркъ Арменци—бжжници, седемдесетѣжъ прѣла г-жа Fessaenden, прѣдсѣдателка на Машахунетскитѣ въздържателни дружества, съ Бостонъ, за да ги снабди съ нужнитѣ тѣмъ припаси, а 170 прѣла прѣдсѣдателството на тамошната спасителна войска «Salvation Army». Членовѣтъ на туй дружество посрѣщали бжжанцитѣ съ музика и имъ прогатаили единя богатя обѣдъ въ голѣмата главна зала «Светлѣ», гдѣто ги завели. Разбира се, че за тия зложастни хора ще се намлѣри по една добра работа. Тѣ се придружаватъ и отъ единъ Турчинъ, който бжше улеснилъ тайното имъ избѣгнущавне отъ Туция, та се принудилъ да ги послѣдва.

*** Турски женски вѣстникъ.** Въ Цариградъ съ голѣмъ успѣхъ се издава единъ вѣстникъ съ заглавието; «Вѣстникъ за госпожитѣ» (Ханумлара махсюзе Газети)

Директорати-стопанинъ на вѣстника е мжжъ: Та-хиръ-бей, но всичкитъ други сѣтрудници и редактори — жени. Ето Ви и имената имъ: Негаръ-ханумъ, чуде-сна поетка (главна администраторка). Махмуде-ха-нумъ, Фатма Лезали ханумъ, Хамидъ Зебра ханумъ, която обнародвала етоуъ подъ заглавие: «Религия, Исламизма и майки», Емине-Севие-ханумъ публици-стка, и Емине Вадихе ханумъ — романистка. Почти всичкитъ тия жени сж поетки искусни, нѣщо, кое-то доказва, че и туркията еднѣкво напредва съ останалитъ жени на свѣта въ свѣрѣмешната ду-ховна кариера и свѣззачие.

* Женитъ въ Америка. Въ послѣднитъ избори въ Нью-Йоркъ, г-ца Марцела Малонъ е държала пламен-на рѣчь за Вриана въ едно республиканско собрание, но отъ друга страна, една Арабкиня сжко държала рѣчь по-краснорѣчива и убѣдителна отколкото пър-вата за Манкилей въ историческата Бостонски зала «Фанель», отъ която стива явно, каква маниа иматъ женитъ вече въ Америка за политиката!

Мисли и изрѣчения.

За женитъ, кротостта е най-доброто срдѣд-ство за да има право.

M-me de Maintenon. —

Велька жена, която доброволно се мѣща въ ра-боти, надъ нейнитъ познания и възг отъ границитъ на длѣжността си, тя е една империантка.

Marie Antomelle. —

Това, което доказва въ полза на женитъ, че и тѣ иматъ противъ себе си и законитъ, и силата, е че, при все това тѣ твърдѣ рѣдко се оставятъ да ги завладѣятъ.

M-me Necker.

Не виждамъ никаква причина да се прѣпираатъ женитъ по-малко сериозно отъ мжжетъ, да имъ изопачимъ истината подъ формата на прѣдразсѣдка, длѣжността подъ вида на едно сугверіе; тѣ иматъ право въ длѣжноститъ, иматъ право на исти-ната, понеже сж способни и за едното и за другото.

M-me de Kémsat. —

Като се гледа начинатъ, по който тѣкоп жени прѣкарватъ живота си, то казали биче тѣмъ е забранено да иматъ умъ и сѣзание, и че тѣ не сж на свѣта освѣна да спятъ, да тѣгстѣятъ, да хуба-вѣятъ, за да не привѣятъ нищо и за да не казватъ освѣнъ глупости.

Mlle de Judéry. —

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	« 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	« 4.—
на списанието съ притурката . . .	« 7.—
за странство — на списанието . . .	« 5.—
— на списанието съ притурката . . .	« 9.—

Отговорникъ: А. Петровъ

Книги и Списания, получени въ дирекцията ни.

Зжбольшкарски сборникъ год. I. брой 7, 15 Мартъ 1897 год. Севлиево.

Баларка, иллюстриранно списание год. II, книжка I, Януа-рий 1897.

Домашенъ приитель год. IX, брой 3, Мартъ 1897.

Учителски вѣстникъ, иллюстриран лист. год. IV, ве-ска 8-я 9. — 20 Мартъ 1897 Београдъ.

Свѣтълина (Иллюстрация). Година седма, линга III, Мартъ 1897.

Foyer domestique № 14, 15, 3 et 10 Avril 1897, Xe Année. Neuchâtel.

Пжпешественникъ год. II. брой 2 Февруарий 1897 год. София.

Ветеринарна сбирка год. VI, брой III, Мартъ 1897 год. София.

Юридически прилеждъ год. V, кн. VI, 15-й Мартъ 1897 Пловдивъ

Орало, год. IV, брой 5, София 1-й Мартъ 1897 год.

Годишни рапорти отъ Орѣховский, Златчанский, Лом-ский, Свищовский, Ловчанский, и Пльвенский чиновники по филксерната зарплата за 1897 год. София.

Учитель год. IV, кн. VII, Мартъ 1897 год. Пловдивъ.

Поправка. Въ бр. 6, стр. 45 редъ 1-й, вмѣсто *стжениъ*, четн *сжжениъ*.

Корреспонденция.

Г. Г. Ив. Д. Колар. Харманий получихме 7 лев. за «Ж. Св. и «Дом.» за 97 год. и 3 лев. за «Дом.» за смѣтка на св. Ст. Мар. — Дѣвнѣ. друж. «Китка» Панаг. получихме 7 лев. за «Ж. Св.» и «Дом.» за 97 год. — Учен. чявл. «Разви-тие» село: Гулянци получихме 7 лев. за «Ж. Св.» и «Дом.» за 97 год. — Г. А. Мар. Провадий получихме 4 л. за Ж. Св. за 97 год. благодаримъ.

ЕКОНОМИЧЕСКИ САПУНЪ

НА

ХР. ИВ. РИЗО, ВЪ ВАРНА

награденъ съ златенъ медалъ въ I-то Българско зем-ледѣлческо-Промышленно Изложение въ Пловдивъ и съ бронзовъ — отъ Анверското изложение.

Прѣдпазвайте се отъ имитация. Истинский сапунъ носи горнитъ марка.

Всяко, що се отнася до списанието или притурката испраца се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войкишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ,

Вѣдѣкви обявления, отнасящи се до госпожи и госпо-жици приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон

Печатница Л. Нитче — Варна.